

1

DEN ENE HALVDEL af hendes ansigt lå i skygge, det var sådan nærmest delt over på midten af lyset, som faldt ind gennem rummet fra det åbne vindue. Han hævede sig op på albuerne for bedre at kunne se hende. Øjnene var lukkede, hun bevægede sig ikke, havde ligget sådan længe. En hårtot havde løsnet sig og var faldet ned på den kind, som lå i lyset, og som havde et område med bittesmå ar. Han løftede hånden for at lægge hårtotten tilbage, hvor den kom fra, men standsede midt i bevægelsen, modstod fristelsen til at røre ved hende. I stedet flyttede han blikket ned over halsen og skulderen med tatoeringen, en lille figur, et bogstav fra et andet alfabet, kunne det være. Han havde spurgt hende, men ikke fået svar.

De tynde gardiner blafrede en anelse i det lette vindpust i det varme rum. Hun trak vejret langsomt og dybt, som hun altid gjorde, når hun sov. Men det kunne også være, at hun lå og var helt bevidst om hans blik. Brysterne bevægede sig på en måde, som tydede på det, de bevægede sig lidt for højt op, hver gang hun trak vejret ind. Forsigtigt lagde han vægten over på venstre arm, så han kunne vende sig og lade blikket glide videre ned over den nøgne krop, helt ned til fødderne, som var små og smalle; den tynde guldkæde, han havde givet hende, sad omkring den ene ankel.

Og ved synet af disse fødder opstod pludselig den tanke, at det kunne slutte her, at han ikke behøvede at gå videre. Den ubestemmelige følelse af, at der ikke var noget bedre længere fremme, ikke noget, som kunne overgå netop dette øjeblik, og at han ved at fortsætte ville miste det igen, ligesom når man slipper en ballon, fyldt med helium, og ser den forsvinde op mellem skyerne.

Han lirkede sig op fra tempurmadrassen, og aftrykkene af hans

håndflader og knæ forsvandt langsomt. Hun kunne godt lide den her madras, det var noget af det første, hun havde sagt, da hun tog med ham hjem første gang. Hun havde sat sig på den og prøvede tydeligvis at fornemme, hvordan den formede sig omkring kroppen. Det var den aften, de mødtes. Han havde siddet på Togo med Siri og et par af hendes venner fra medicin. Ud på aftenen dukkede en af hans gamle kammerater op sammen med hende, der nu lå i hans seng. Af en eller anden grund havde han rejst sig op, idet han fik øje på hende, havde været lige ved at række hånden frem, som om de var til en reception, og hun var den, som alle havde ventet på. Et sekund eller to havde hun set ham ind i øjnene, inden hun vendte sig bort med et smil, han ikke var i stand til at tyde.

Den aften på Togo var det et år siden, han og Siri var begyndt at komme sammen, og det var måske det, de var der for at fejre. Hun var ikke jaloux, sagde altid, at hun stoledes på ham og ikke behøvede at følge med i alt, hvad han foretog sig.

Men på et tidspunkt var den fremmede kvinde gået ned i kælderen, hvor toiletterne befandt sig. Han ventede et halvt minut, inden han rejste sig og fulgte efter. På vej ned talte han de fjorten trin på den sorte stentrappe. Som om han pludselig kunne høre sine egne skridt forbløffende tydeligt gennem støjen af stemmer og elektronisk fordrejede trommelyde. Hans blære var næsten tom, og han blev hurtigt færdig, skyllede hænderne, kastede et blik i spejlet og brugte en papirserviet til at åbne døren med, en procedure, som Jenny havde lært ham, da han var fire eller fem år, og som han stadig benyttede, når han var på fremmede toiletter.

Dametoiletet lå lige overfor. Hun kom ud derfra, samtidig med at han kom ud, med det samme smil, som da han først hilste på hende, men nu vendte hun sig ikke bort, standsede blot og så lige på ham.

– Sigurd Woods, var det ikke det, du hed?

Da han nikkede, gentog hun hans navn, som om hun ville afprøve lyden af det. Han havde aldrig før hørt det udtalt på den måde. Hun måtte komme fra Sydsverige, der hvor Zlatan og Tim-

buktu var vokset op, men han lod være med at spørge, ville ikke virke nysgerrig. Idet hun skulle til at vende sig, rakte han den ene hånd frem og berørte hendes bare skulder med den anden med en gestus, som betød, at han ville lade hende gå først.

Så lagde hun armen om hans hofte og trykkede sig tæt ind til ham, mens de gik de få skridt hen imod stentrappen.

– Og du hedder Katja, konstaterede han for at komme på omgangshøjde.

OM EFTERMIDDAGEN lå soveværelset badet i sollys. Det trængte ned gennem trækronerne i baggården, og varmen kunne blive tropisk derinde. Sigurd Woods rejste sig og tændte for ventilatoren i loftet; den roterede langsomt et par gange, inden den accelererede og fyldte luften med en dyb brummelyd. Hvis Katja havde åbnet øjnene nu, iagttog hun ham måske bagfra, som hun lå der i hans seng. *Vores* seng, korrigerede han sig selv. Sagde det lavt ud i luften for at høre, hvordan det lød. For tre uger siden, da hun var kommet herhen med sin taske, havde han sagt, at det var dumt at smide flere tusser ud på et lejet værelse på Tøyen, som hun delte med flere andre. Som om det var de penge, det drejede sig om. Et par dage efter var hun kommet slæbende med to kufferter og havde låst sig ind.

Han blev stående og stirrede ud på grenene på det store egetræ. Forestillede sig, hvordan han tog sig ud i Katjas øjne, silhuetten i sollyset, den brede ryg, overarmsmusklerne. Også når hun ikke var til stede, havde han grebet sig i at se på sig selv med et blik, som kunne være hendes.

Displayet på mobiltelefonen på bordet blinkede. Det var Jenny. Han lod den ligge, sikker på, at opkaldet ville blive efterfulgt af en sms. Da den kom, ventede han et minuts tid, inden han læste den. Hans mor havde brug for at tale med ham. Han vidste godt, hvad det drejede sig om.

Idet han vendte sig om mod sengen og blev bekræftet i, at Katja lå og kiggede på ham, slog det ham, hvad han skulle gøre. Før eller senere var de to nødt til at mødes, hun og Jenny. Det var

et ritual, de skulle igennem. Det var blevet nødvendigt at afsløre noget mere for Katja, for eksempel hvor han kom fra. Det ville måske føre til, at hun også fortalte noget om sig selv. I den første tid lå en del af spændingen i at vide mindst muligt om den slags. Hun var dukket op fra et ukendt sted, stod foran ham den aften på Togo, gik foran ham ned i kælderen, som om hun vidste, at han ville følge efter. Men nu nærmede slutningen på denne fase sig, hun boede hos ham, han havde brug for at vide mere om hende, at få en slags kort at forholde sig til. Foreløbig bestod det kun af et omrids, nogle få ydre omstændigheder. Hun var vokset op i Malmø, var et par år ældre end ham, havde arbejdet som model, ville ud af det, og derfor var hun kommet til Oslo, *mulighedernes by*, som hun flere gange kaldte den, uden at han kunne høre bare den mindste antydning af ironi i hendes stemme. En aften i halvmørket i soveværelset havde hun afsløret, at hun var adopteret, og i det øjeblik havde han regnet med, at der ville komme mere. Men de gange han nærmede sig noget, som havde med familie at gøre, satte hun en finger for hans mund eller vendte sig bort med det samme smil som den første aften på Togo.

Han gik over gulvet, stillede sig foran hende ved kanten af sengen, hun strakte sig, rørte ved ham i bevægelsen og så ligesom overrasket ud, da han reagerede på berøringen.

– Nu kører vi lidt frem og tilbage her, sagde han og smilede flovt over formuleringen. – Og bagefter kører vi ud og besøger min mor.

*

ÅRET FØR VAR JENNY flyttet fra gården og ind i en lille lejlighed på hospitalet, hvor hun arbejdede. Sigurd havde hjulpet hende, det kunne kun være ham. Hvis ikke ville faderen være endt med at gøre det, uanset hvor knust han var over Jennys beslutning om at flytte. Sigurd havde i mange år ventet på, at det skulle ske, mens det så ud til at ramme faderen som et lyn fra en klar himmel.

Sigurd havde kørt fire eller fem ture, flyttet tøj, personlige

ejendele og køkkenredskaber, men ikke møbler, Jenny ville købe nye. Han havde samlet dem for hende, monteret vaskemaskine og ordnet alt det tekniske med tv og musikanlæg. Jenny kunne ikke ofte nok få sagt, hvor glad hun var for hans hjælp, det virkede, som om hun tog det som et tegn på, at han støttede hende i beslutningen om at flytte fra faderen. Det gjorde han ikke, men han lod det ligge.

Heller ikke i forhold til Jennys nye kæreste tonede han rent flag. De to-tre gange de havde mødt hinanden, havde Sigurd optrådt høfligt uden at vise den store interesse for, hvem denne mand egentlig var. Og at det var ham, som kom og åbnede døren til moderens lejlighed denne aften, overraskede ham ikke det mindste.

– Hej, Sigurd, sagde moderens kæreste og rakte Sigurd hånden.

Sigurd trykkede den, lidt hårdere end han plejede, og kom samtidig i tanker om, at denne Zoran var en mand, som levede af det, hans hænder kunne udrette, og at det at skade dem ville få dramatiske følger for hans liv.

– Det er Katja, oplyste han og lod hende gå først ind ad døren til den lillebitte entré.

Han holdt øje med Zorans ansigt, da de to hilste på hinanden. Det havde et venligt, afslappet udtryk. Sådan et, som hun sikkert syntes godt om.

Der lød dæmpet musik inde fra stuen, og en eller anden lo højt. At Zoran var der, havde han altså været forberedt på, men ikke på andre gæster. I det samme kom Jenny ud fra badeværelset. Hun havde fået ny frisure, det afblegede hår faldt i bølger ned på begge sider af ansigtet og var klippet kortere i nakken. Hun lyste op, da hun fik øje på ham, inden hun opdagede, at han havde en med.

– Det er Katja, gentog Sigurd, og denne gang var det moderens ansigt, han studerede. Det havde altid været let at læse. Nu rødmede hun, og en muskel ved øjenbrynet bankede.

– Jennifer Plåterud, sagde hun hastigt, alle de mennesker, hun kunne lide, kaldte hende for Jenny, og Sigurd lurede et øjeblik på, om hun ville invitere til det. – Og du er ...?

Hun vidste ikke noget om Katja. I den seneste måned havde Sigurd talt sjældnere i telefon med sin mor end normalt. Forrige gang havde han antydnet, at han og Siri ikke længere så ret meget til hinanden, og dengang havde Jenny reageret med forbløffelse. *Hvad siger du? Det kan du da ikke mene, hun er da så sød.* De to havde øjeblikkelig fundet hinanden ved deres allerførste møde, og på ganske kort tid følte Jenny sig tydeligvis tættere knyttet til Siri, end Sigurd nogen sinde havde gjort. Det var ikke alene det, at Siri læste medicin og kunne dele professionens koder og hemmeligheder med moderen, men der var et eller andet ved måden, de talte sammen på, ikke mindst om ham, som om de ejede noget i fællesskab, en sjælden gæst eller et feriested.

Sådan ville det ikke blive med Katja. Og det at tage hende med herhen på Jennys fødselsdag var et indfald af de mere tvivlsomme, det behøvede han ikke at læse i moderens ansigt for at forstå.

– Du har gæster, konstaterede han. – Vi bliver heller ikke så længe.

Det så ud, som om hun stadig kæmpede med at komme sig over chokket; hun strøg det nyklippede hår om bag ørerne, men det faldt øjeblikkelig frem igen.

– Åh, vil du ikke holde op? sagde hun. – Zoran. Hun vendte sig om mod ham. – Det her er ... var det Kaja?

Zoran smilede over hele femøren. Han var to hoveder højere end hende, også højere end Sigurd, og havde kortklippet, grånende hår og et kraftigt kæbeparti.

– Katja, korrigerede han. – Vi har lige hilst på hinanden.

Et øjeblik stod de der og så på hinanden, mor og søn med hver sin kæreste. Musikken inde i stuen holdt pause, ingen sagde noget. Sigurd havde undladt at købe blomster, hvad han ellers altid plejede, når moderen havde fødselsdag.

– Men så kom dog ind, udbrød Jenny med lidt for høj stemme. – Er du svensk?

Katjas blik havde fået et køligt skær, som gjorde øjnene endnu mørkere. Sigurd holdt hende tilbage, trak hende ind til sig og forsøgte at kysse hende. Hun vendte hovedet med et blik, som fik

ham til at tænke på den første aften på Togo, og det slog ham, at det måske ikke var smilet, men måden at vende sig bort på, som havde fået ham til at gå efter hende, ned i kælderen.

Der stod tre tændte stearinlys på spisebordet, og der sad et par, som måtte være på moderens alder.

– Det eneste, der manglede for at gøre det her til en perfekt fødselsdag, kvidrede Jenny, – var at få sin søn på besøg ... i hvert fald én af dem. Zoran, vil du ikke hente et par stole i køkkenet?

Hun præsenterede dem for hinanden. Den halvskaldede mand hed Knut Reinertsen, han bar rektangulære briller med grønt stel og havde et forbløffende slapt håndtryk.

– Knut er psykiater, sagde Jenny, og Sigurd spekulerede på, hvorfor det var det første, han skulle vide om ham.

– Og Lydia er hans kone, hun er egentlig russer.

Som altså var det vigtigste ved hende, ikke at hun var gynækolog og ledede et forskningsprojekt om barnløshed, som Jenny deltog i, hvad han fik at vide i løbet af samtalen. Han smilede ad sin mors kejtede adfærd, men hun gjorde sit bedste, og det var ham, der havde sat hende i den akavede situation. Det var hendes niogfyrretyvende fødselsdag. Pludselig fik han ondt af hende.

Han vendte sig om mod Katja. – Og det er altså Jenny, som er min mor. Og ud over det er hun de dødes læge.

– Ja, det er gået op for mig.

– Jeg har altid haft et godt tag på de døde, erklærede Jenny, – de er temmelig ukomplicerede at forholde sig til.

– Jeg kunne ikke være mere enig, samstemte Knut Reinertsen, han havde en kraftig basstemme, som ikke passede til hans håndtryk.

– Men lige nu arbejder jeg faktisk lige så meget med dem, som ikke er født endnu, fortsatte Jenny.

– Og de kræver heller ikke ret meget af dig, brummede Knut Reinertsen. – Selv om jeg indimellem tvivler. Der kan gå dage, hvor Lydia ikke tænker på andet. I en verden truet af overbefolkning skal kvinder som jer med djævlens vold og magt sørge for, at vi bliver endnu flere, endnu hurtigere.

Sigurd satte sig ved siden af Katja og tog hende på låret oppe under kjolen. Hun fjernede hans hånd.

De blev budt på Jennys musaka. Sigurd kastede et blik på den, inden han afslog på begge vegne. Men kagerne kunne han ikke sige nej til, da de kom på bordet, nogle søde, seje australske specialiteter, som han var vokset op med og aldrig havde nænnet at sige, at han ikke kunne fordrage. Til dem blev der serveret russisk dessertvin, som Lydia Reinertsen havde haft med. Hun var en lille grå mus, kunne have været fra hvor som helst, men var vistnok fra Sankt Petersborg. Det slog ham, at det sandsynligvis kun var Knut Reinertsen, som var helt norsk omkring det her bord. Det havde de tydeligvis gjort en pointe ud af, for der skulle serveres noget fra samtlige oprindelseslande. Til kaffen satte Zoran en flaske slivovits på bordet og undskyldte, at det var det eneste, han havde haft tid til at fremskaffe af specialiteter efter en uges vagt på kirurgisk afdeling. Sigurd holdt sig til mineralvand, han kørte bil og havde desuden heller ikke lyst til at blive beruset i selskabet her. Det havde Katja til gengæld åbenbart, for hun tømte sit glas i to store slurke og sagde straks ja tak, da Zoran ville skænke op til hende igen. Hun så ud til at komme bedre ud af det med Jennys kæreste end med de andre om bordet.

Knut Reinertsen var heller ikke den, der spyttede i glasset, og hans brummelyde blev mere og mere nasale. Han var tydeligvis en mand, som var vant til, at man lyttede til ham. Han forskede vistnok i, hvordan mennesker, som havde været udsat for krig og tortur, klarede sig. Han docerede længe, med stigende volumen på basstemmen, men pludselig måtte han have fundet ud af, at han skulle dele taletiden med de andre og begyndte at spørge Sigurd, hvad *han* beskæftigede sig med.

– Forretninger, sagde Sigurd affejende, men vidste godt, at det svar ikke var nok til at dæmpe mandens påtrængende facon.

– Forretninger? Ser man det?

Zoran brød ind: – Sigurd er treogtyve år og tjener allerede mere, end du og jeg nogen sinde har udsigt til, Knut.

Det var ikke helt rigtigt, men Sigurd havde ikke noget imod, at Zoran sagde det sådan.

– Er det ikke noget med en slags pyramidespil?

Sigurd lod sig ikke provokere, det spørgsmål havde han fået stillet mange gange. Han fortalte om idéen bag *Newlife*. Hver måned blev der rekrutteret tre mennesker, som var motiveret til at sælge udvalgte produkter, disse rekrutterede så tre andre, og så videre. På den måde kunne man blive millionær på ganske kort tid.

Han så på Katja, mens han fortalte det. Første gang han havde forklaret hende, hvad han havde opnået med *Newlife*, havde hun haft meget svært ved at tro på det, han sagde, han måtte vise hende regnskabet, og så var hun blevet målløs. Nu sad hun der med det kølige glimt i øjnene og så ikke ud, som om samtalen interesserede hende det mindste.

– Hvilken slags produkter? ville psykiateren vide, og Sigurd gav ham et par eksempler og gjorde ganske kort rede for nogle af forskningsresultaterne bag helseprodukterne.

– *Newlife* er det hurtigst voksende selskab i USA og ligger et godt stykke foran Apple.

Knut Reinertsen tørrede sig om munden med servietten, Sigurd kunne se, at han prøvede at skjule et smil. – Forskning der har frembragt hudpræparater, som kan *nulstille* generne? Hvad betyder det?

Jenny brød ind: – Sigurd studerer på BI ved siden af at tjene penge og blive rig. En dag bliver han færdig som civiløkonom.

Han havde flere gange drillet hende ved at sige, at det næppe ville blive nødvendigt. At han betragtede det som spild af tid at tage eksamener, som han ikke havde brug for. At det drejede sig om en eneste ting, nemlig *at få succes*. Men lige nu gad han ikke modsige hende. Han var ikke til stede for at rekruttere nogen til sin virksomhed.

Som alle andre steder, hvor mennesker var forsamlet, dominerede de personer, som foretrak at tale om sig selv frem for at lytte til, hvad andre havde at sige. Sigurd betragtede sig selv som en god tilhører. Det gav ham visse fordele. Og nu sad han og lyt-

tede til, hvad de andre talte om, og hvordan de udtrykte sig. Zoran med sin accent, som ikke var mere end en forskel i ordrytmen, selv om han kun havde været i Norge i nogle få år. Jenny havde derimod efter et kvart århundrede i landet stadig sin brede, australske udtale, som hun for længst havde opgivet at blive af med. Måske var der en form for protest i det, havde Sigurd somme tider tænkt, en slags understregning af, at hun aldrig ville blive norsk. Han så over på Lydia Reinertsen. Hendes øjne var det eneste, han ville komme til at huske ved hende. Hun skelede til begge sider, og det var fascinerende at prøve at gætte sig til, hvilket øje der så på ham. Mens han prøvede at finde ud af, hvordan han skulle møde hendes blik, indledte han en samtale med hende om Rusland, et land han aldrig havde interesseret sig for.

– Hvad med dig, Katja?

Knut Reinertsen lænede sig ind over bordet. Sigurd havde set hans blik feje over hende mere end én gang, som om han prøvede at finde ud af, om hendes bryster var *den ægte vare*.

– Hvad med mig?

Hun stirrede tilbage. Knut Reinertsen drak en slurk af sin slivovits, og hun gjorde det samme.

– Hvad laver *du* så?

Sigurd stønnede indvendig, men Katja smilede overbærende, og der var en snert af det drillende glimt tilbage i øjnene. – Jeg arbejder som servitrice.

– Hun skal til at læse fra efteråret, indskød Sigurd til sin egen irritation. Han behøvede ikke at pynte hende med nogen status. Og hun kunne svare for sig selv. Det gjorde hun og meddelte, at hun havde søgt optagelse på Westerdals, på bachelorstudiet i film og tv. Sigurd vidste, at det svar ikke var ment som en opmuntring til at grave videre, men det fattede psykiateren ikke. Han ville vide, hvor hun kom fra, og opfattede tilsyneladende ikke signaler om, at det ikke var noget, hun havde til hensigt at tale med ham om.

Sigurd skulle til at lede samtalen i en anden retning, men Katja afbrød ham.

– Jeg kan maile dig min historie, sagde hun til Knut Reinertsen.

– Eller måske ville det være smartere, at du sendte mig et spørgeskema, som jeg kan udfylde.

Hun smilede stadig, men ikke med et smil, som Sigurd genkendte. Det slog ham, hvor hurtigt hun kunne fremtræde som en helt anden person end den, han var ved at lære at kende. Han krøllede sin serviet sammen, lod den falde ned på tallerkenen med den halvspiste kage, fast besluttet på at bryde op med det samme og tage hende med væk derfra.

– For lige nu synes jeg, du hellere skulle vise din kone lidt opmærksomhed, fortsatte hun uden at tage blikket fra psykiateren. – Du har jo ikke talt med hende hele aftenen.

DA DE SAD I BILEN, sagde han: – Du fik ham da i hvert fald til at holde mund.

– Ikke så længe, som han burde.

Han syntes, hun var gået for langt, og prøvede at udtænke en måde at sige det til hende på.

– Jeg troede, du havde taget din mors navn, kom hun ham i forkøbet. – Men hun hedder jo ikke Woods.

– Hun kalder sig stadig Plåterud, min fars navn. Jeg ved ikke hvorfor, de har været separeret i mere end et år.

At han nu hed Sigurd Woods og ikke Sigurd Plåterud havde intet med den kommende skilsmisse at gøre. Det var flere år siden, han havde besluttet sig for at bruge det navn, det var, som om det altid havde været hans rigtige navn. Han blev ikke en anden, da han tog det, han blev sig selv. Bevægede sig anderledes, tænkte anderledes, traf beslutninger, han tidligere havde udsat.

– Generer det dig? spurgte hun.

– Hvilket?

– At de er flyttet fra hinanden?

Han smilede og rystede på hovedet. – Jeg er treogtyve år, konstaterede han og drejede ned på motorvejen, speedede op og lod BMW'en slippe nogle af de kræfter løs, den havde stået og samlet sammen under kølerhjelm. – Jeg har ventet på, at det skulle ske. I tretten år, mindst.

Pludselig så han loftsrummet i laden derhjemme for sig. Kighullet i væggen, hvorfra man kunne følge med i alt, hvad der skete på gårdspladsen.

– Hvorfor lige præcis tretten år?

Han trak på skuldrene. Det var et overstået kapitel. Og hvis han skulle tale om den slags, måtte han vide noget mere om hende. Som om det drejede sig om et spil, ikke spille de vigtigste kort ud, før den anden gjorde det. Ikke sidde tilbage uden noget mere at afsløre.

– Du havde måske ikke behøvet at tage så meget pis på ham, sagde han i stedet.

– Hvem fanden snakker du om?

– Psykiateren.

Han fornemmede hendes blik fra siden.

– Hvis du skal sige sådan noget lort, så sæt mig af her.

Han lagde sig ud i ydersporet og satte farten endnu mere op. Himlen over Groruddalen var en blanding af orange- og rosafarvet lys med pletter af gråsort røg og revner af blå. Han forestillede sig, at luften var fuld af hvirvlende korn, revet op fra asfalten, og metalspåner så fine, at de kun lige akkurat kunne skimtes, skinnende i lyset fra fjorden langt ude foran dem, som bittesmå snefnug i den varme aften.

Først da de var kommet ud af betalingsringen, vendte han sig om imod hende.

– Sorry.

Et ord han ikke ville bruge for ofte, men i dette øjeblik var det det bedste, han havde, selv om han ikke var helt sikker på, hvad han egentlig mente med at sige det.

2

SIGURD WOODS gik altid en runde i salen inden foredraget. Han talte med flest muligt af de fremmødte, dannede sig en mening om, hvem der hørte til tvivlerne, og hvem det ville blive nemt at overbevise.

– Hvor mange af jer til stede her vil gerne styre jeres eget liv? begyndte han, da der var blevet stille i det store mødelokale. Der var fyldt op i aften, mere end halvfjerds tilhørere, og der var blevet sat ekstra stole ind. Det var den sædvanlige blanding af studerende, pensionister, overanstrengte klinikassistenter, sygeplejere og sekretærer. De var der, fordi de trængte til noget nyt i livet, havde brug for at *restarte* det, et ord, han yndede at bruge.

– Er der ingen, der vil have kontrol over sit eget liv? Hans blik standsede ved en kvinde på Jennys alder. Hun var solbrændt, havde alt for afbleget hår og røde rynker på brystet over udskæringen. Hun så væk, og han forstod, at spørgsmålet var forkert formuleret.

– Hvor mange af jer vil gerne tjene en masse penge? sagde han, og nu blev en hånd rakt op, efterfulgt af endnu et par stykker.

– Selvfølgelig vil I det, det er derfor, I bruger mere end en time af en smuk sommeraften på at høre på mig.

Han smilede bredt. – Og det kommer I ikke til at fortryde.

Han så på kvinden igen. Denne gang fastholdt hun hans blik.

– Og hvor mange af jer vil tjene godt og samtidig bruge det meste af tiden på noget, som I selv har lyst til?

Han sagde det med en snert af ironi. En skov af hænder blev rakt op.

– Det tænkte jeg nok. I er kloge.

Herfra og til slut ville det være nok at gøre, som han plejede, men han valgte at improvisere. Det var derfor, han havde succes, på grund af denne evne til at overraske, også sig selv.

– Min far, sagde han og fyldte sit vandglas. – Min far har en bondegård.

I samme øjeblik så han Katja for sig. Hendes ansigt i sengen, delt i to af lyset, som strømmede ind gennem vinduet. Han tænkte på, hvordan det ville være at tage hende med ud til gården. Vise hende, hvor han kom fra. Vise hende loftsrummet i laden. Hvor man kunne stå på en kasse og se ud på gårdspladsen, holde øje med alle, der kom og gik. Han rystede på hovedet, rystede det af sig.

– At drive en gård indebærer en masse slid og meget lidt afkast. Han drak en slurk af vandet. – Det siger sig selv i et land, som består af fjelde med nogle forblæste jordlodder imellem. Alle kan indse det, også min far. Så han har uddannet sig til skolelærer. Arbejder hele ugen og sidder tilbage med nogle fattige hundrede tusinde om året. Det meste forsvinder til skat, resten til daglige udgifter. Sådant skal han fortsætte, til han bliver pensioneret, slide og slæbe for ingenting. Min mor er læge, har lange vagter, skal ustandseligt op om natten og tjener ikke meget mere.

De kunne lide det her, at han blev personlig.

– Ved I, hvad jeg tjente sidste måned?

Han vendte sig om. Skrev et tal på whiteboardet. Et ciffer med fem nuller efter. Nogen i salen protesterede, og tallet var en smule for højt, men ikke meget, de sidste måneder havde faktisk været virkelig gode.

– Og det har jeg tjent uden at foretage mig andet end de ting, jeg godt kan lide at beskæftige mig med, fortsatte han. – Som at stå her og tale til jer. Jeg går på BI, og om et par år er jeg færdig som civiløkonom. Uden en krone i studiegæld. Og det er kun begyndelsen. De to, som har gjort det bedst inden for *Newlife* her i landet, tjener det samme som mig. Ganget med ti.

Han lod det synke ind, inden han afsluttede.

– Til syvende og sidst drejer det sig kun om én ting: Tid.

Han sørgede for at se alvorlig ud nu. – Din egen tid. Tid, som du kan bruge til det, du selv har lyst til.

Han skulle lige til at gå et skridt videre, men tog sig i det. Det

ene ord, han ikke nævnte, fik lov at hænge frit i luften, for han kunne mærke, at det ikke passede ind i det her lokale. Han havde prøvet det før og fundet ud af, at det var bedst at lade det forblive usagt på introduktionsaftenen, men de, der forstod det, han indtil nu havde sagt, vidste, at det hele førte frem til det ord.

Frihed.

BAGEFTER GIK HAN ud i en af årets lyseste aftener. Klokken var over halv ni, men himlen kun en nuance mørkere blå end midt på dagen. Han havde købt nye sko. De havde kostet tre tusinde kroner og vejede ingenting. Vindstødene fra fjorden bragte en fugtig varme med sig. Han havde holdt et af sine bedste foredrag og rekrutteret mere end ti nye medlemmer til netværket. Og to dage inden deadline havde han afleveret sin eksamensopgave om Finans- og Økonomistyring på BI. Næppe noget mesterværk, men mere end godt nok. Og ikke en bog skulle han åbne igen før til efteråret. Han overvejede at overraske Katja med at bestille en rejse uden at sige noget på forhånd. En rejse til en ø ud for Mexicos vestkyst, næsten uden turister. Katja, siddende på poolkanten med gennemvåd, rød badedragt og vådt hår, ser på ham med det samme blik som den aften på Togo. Katja på vej ud i lagunen, han står inde på sandet og betragter hende, hun er nøgen, og han venter et par sekunder, før han følger efter hende, hun løber udad, men han indhenter hende, griber hende bagfra, lægger hende ned i det varme vand.

På Aker Brygge sad folk i T-shirts, kvinder i tynde kjoler uden stropper. En bekendt fra BI vinkede ad ham, en fyr som havde et par millioner på en aktionærkonto, gave fra farmand. Han plejede at le ad Sigurds netværkshandel, for hvad var idéen i at arbejde så meget for nogle lusede millioner? Hvad var pointen i at starte med to tomme hænder? Og nu sad fyren der og vinkede ham til sig. Sigurd smilede tilbage, han var også selv begyndt at investere i aktier, men med penge, han selv havde tjent. Han gjorde et tegn med pegefingern, som skulle antyde noget i retning af *nyd det, så længe du kan.*

Det eneste ledige bord med udsigt over fjorden var selvfølgelig reserveret, men han kendte overtjeneren på L'Olive, så det ordnede sig. Sigurd stak ham en tohundredekroneseddel og slog sig ned, hængte sin Moods-jakke på stoleryggen og strakte benene ud foran sig. Han var kommet for tidligt og bestilte en flaske vand, mens han ventede. Han brød sig ikke om at vente, men det var en af de ting, han skulle arbejde med. Det drejede sig altid om det, flytte sig fremad, møde nye forhindringer, bryde igennem dem og ud.

Da der var gået et kvarter over tiden, havde han trænet nok i den disciplin. Han drak resten af vandet og tog mobilen frem, ingen sms fra Katja. Han sendte hende en. Ikke utålmodig i tonen, bare for at forsikre sig om, at hun ikke havde misforstået tid og sted.

Han trængte til at røre sig og gik ud på toilettet. Nu var der gået tyve minutter, og der var ikke kommet svar på sms'en. Han mærkede noget, som kunne udvikle sig til vrede. Bestemte sig for at arbejde lidt mere med det. At give udtryk for vrede var det samme som at udtrykke svaghed. Han åbnede Facebook og scrollede ned gennem nogle og tyve lykkelige statusser. Gik ind på hendes side. Hun havde ikke opdateret i flere uger. Han havde tjekket de venner, hun havde der, der var ikke meget at finde ud af. Ingen oplysninger om hende, som han ikke havde i forvejen, ikke noget om familie. En hentydning til en film, hun var med i. Han havde spurgt hende om det, men hun havde smilet affærdigende.

Det havde været en fejl at tage hende med til moderens fødselsdag. Balancen mellem det, de vidste om hinanden, var blevet endnu mere forrykket. Han var i underskud og brugte alt for meget tid på at prøve at gætte sig til, hvem hun var, prøve at indkredse hende. Men før eller siden skulle det nok lykkes ham.

Mobilen ringede, han flåede den op og så stentrappen fra Togo for sit indre blik, de fjorten trin ned til kælderen.

Det var ikke hende. Han tog den alligevel.

Trym ringede ikke ret tit. Sigurd vidste med det samme, hvad opkaldet drejede sig om. Først alle de indledende fraser. *Du må*

komme hjem og lægge kartofler, var en af dem, en indforstået vittighed, de havde haft kørende, siden de var børn, dengang deres far stadig havde kartoffelmarker. *Selvforsyning* var en anden. Faderens idé om, at der kunne komme en tid, hvor de måtte sørge for at skaffe deres egen mad. Men Sigurd var ikke i humør til sjov. Han lod broderen forstå, at han havde travlt.

– Kunne du låne mig nogen moneter?

At benytte halvfyjerserslang var for at afdramatisere spørgsmålet, for at tage brodden af det svidende faktum, at Trym stadig boede ude på gården, i drengæværelset, snart femogtyve år gammel, uden andet at tage sig til end at sidde foran en computerskærm, og endnu værre: at han var nødt til at ringe til sin lillebror for at låne penge.

– Det har jeg jo allerede gjort, mindede Sigurd ham om.

Lille pause.

– Det har jeg heller ikke glemt. Har bare brug for lidt mere tid.

– Du har for meget tid, sagde Sigurd, men lod det blive ved det. Han sagde ikke: Du har bare brug for at flytte fra din far, få dig et arbejde, få dig et liv. – For helvede, Trym. Jeg vil ikke låne dig mere, før du har betalt det, du skylder mig.

– Jeg har gang i noget, sagde broderen spagfærdigt.

– Ja, sikkert. Du har spillet hver eneste krone op.

Et kort øjeblik var han lige ved at give efter. Det var sikkert ikke de store summer, der var tale om, måske en tusse eller to. Hvis det kunne have hjulpet broderen, ville han ikke have tøvet, men at give ham pengene ville kun gøre ondt værre, og han ville sidde endnu mere fast ude på gården.

Igen kom billedet: Ham selv stående på en kasse under det lille vindue på ladeloftet og kigge ud på gårdspladsen. En bil stod parkeret foran redskabsskuret. En blå Renault. Hvis han anstrenger sig, kan han stadig huske registreringsnummeret. Og Trym, som holder ham tilbage, idet han skal til at kravle ned fra loftet og gøre et eller andet, som han endnu ikke ved, hvad er.

– Jeg er nødt til at løbe, afsluttede han. – Der er nogen, der venter på mig. Vi tales ved.

Han gik hen mod Vestbanetorget. Havde brug for at gå. Det var syv uger siden, han havde truffet Katja på Togo. Og næsten fire uger siden, hun var flyttet ind hos ham. Han tænkte for meget på hende. Også når han egentlig burde koncentrere sig om noget andet. Det var i orden, sådan kunne det godt være et stykke tid. Den første fase og alt det der. Men det var første gang, hun ikke holdt en aftale. Han tog mobilen frem igen.

I det samme fik han øje på hende.

Hun stod ud af en bil, en sort Audi med tonede ruder. Han blev stående på kajkanten. Hun bøjede sig ind i bilen igen, havde en kort, sort kjole på, for kort til at stå på den måde, han kunne næsten se hendes g-streng, og alle fyrene, som gloede den vej, ville få lyst til at tage hende rundt om de hofter. Måske rakte hun ind for at tage noget eller for at sige noget til føreren, måske kysse ham. For det var en *han*, Sigurd var ikke i tvivl om, at det var konturerne af en mands hoved, han så.

Hun trak sig ud, smækkede døren i og begyndte at gå ind over kajen, og han noterede sig alle de blikke, hun fik, var sikker på, at hun var bevidst om dem, at det gjorde et eller andet ved hende, måden at gå på, måden at holde hovedet på. Han trådte i skjul bag klatrestativet på legepladsen. Idet hun havde passeret ham, begyndte han at følge efter hende og så, at hun tog sin mobil op, tastede. Lidt efter fik han en sms. *Forsinket, beklager, der kom lige noget.*

Hun standsede ved L'Olive. Overtjeneren modtog hende i døren. Han slog ud med hænderne, forklarede et eller andet.

Sigurd slentrede hen til dem.

– Come back, boss? sagde overtjeneren.

Katja vendte sig om og fik øje på ham, lagde en arm om hans hals og trykkede læberne mod hans kind.

Sigurd lod hende gøre det. – Er det bord stadig ledigt?

– Sorry, boss.

– Kunne du fikse det?

Han gjorde en bevægelse mod brystlommen, og overtjeneren blinkede.

– Vent et par minutter, så ser vi.

Da de havde sat sig ned, og han havde bestilt en flaske champagne, lagde hun hånden på hans arm.

– Er du sur?

Hun talte anderledes, end hun havde gjort i den første tid, havde hurtigt tilpasset sig, accenten var stadig umiskendeligt skånsk, men allerede slebet lidt til.

– Jeg bliver aldrig sur, forsikrede han og strøg med en finger over hendes tatovering på skulderen. Vred, kunne han have tilføjet, men aldrig sur.

Hun stirrede ud over fjorden, i aftenlyset var det, som om hendes øjne bestod af lag på lag af dybere og dybere farve. Han betragtede dem, mens hun kom med sin undskyldning. Det drejede sig om en eller anden Vanessa, som havde ringet, om mobilen, som var løbet tør for batteri, om andre forhindringer, men mest om Vanessa, som nægtede at lade hende gå, før hun havde ordnet hendes negle. Ingen Audi, ingen mandlig fører, som hun måtte bøje sig ind over, hviske et eller andet til, måske berøre med læberne, mens hun viste sin bagdel frem for halvdelen af Oslos befolkning. Et kort øjeblik var han lige ved at spørge, hvem fyren var, men undlod så at afsløre sig selv som en simpel lurer.

Da de kom hjem, stillede hun sig foran sengen og klædte sig af. Tanken om Audien lå i ham endnu. Den nægtede at forsvinde, mens han lå på det blå lagen, allerede nøgen, og så på, at de få tøjstykker blev løstnet og faldt på gulvet. Da hun bøjede sig ned over ham og gjorde store øjne, mens hun rystede på hovedet med en overdrevent imponeret grimasse, så han stadig bilen for sig, og hele resten af natten, nu ikke længere som noget forstyrrende, men som noget, der triggede hans lyst til at overvinde hende, udslutte hende og skabe hende på ny. Hun viste ham ting, han aldrig tidligere havde gjort med nogen pige, tvang ham til det. Og hvem har vist *dig* det? kom tanken et sted inden i ham, men han så, at det virkede, to gange, tre gange, og da var det et øjeblik, som om Audien var det værd.

Det var det, han trængte til.